

Verslag Casus Schoolbus

Bij deze casus ging het over de T van Twijfel.

Een leidinggevende vertelt.....

Het was een koude middag. Vlak bij het politiebureau wordt een fietsend jongetje overreden door een schoolbus. De bus rijdt over het jongetje heen. Het jongetje overlijdt bijna onmiddellijk. Er wordt een traumahelikopter opgeroepen. Binnen een mum van tijd is het enorm druk op de PD. Er zijn veel agenten uit het nabijgelegen bureau aanwezig. Zij zijn bezig om de PD af te zetten omstanders achter de afzetting te houden en hulp te verlenen aan getuigen en inzittenden van de bus. Het publiek is opdringerig. Er zijn veel omstanders en er wordt zelfs geprobeerd foto's te maken van het stoffelijk overschot.

Op een gegeven moment komt er een collega naar mij toe dat mogelijk de ouders van het jongetje verderop aan de afzetting staan. Ze hebben sirenes gehoord en een traumahelikopter gezien in de omgeving van waar hun zoon naartoe zou gaan. De ouders willen weten of hun zoon daar ligt. Voor mijn gevoel is het jongetje ontoonbaar. Mijn collega vraagt: wat moeten we nu doen? We vonden dat de ouders het zo snel mogelijk moesten weten, maar ik wilde het wel zeker weten of het hun zoon was voordat ik iets zou vertellen. We hebben toen een pasfoto gevraagd aan de ouders, die ze in een portemonnee bij zich hadden en zijn met de pasfoto naar het jongetje gelopen. Het jongetje was zo beschadigd in het gezicht dat we hem niet konden identificeren aan de hand van de foto. We hebben de ouders meegenomen naar het bureau in afwachting van het nieuws en aangegeven dat we nog niet wisten of het hun zoon was, maar dat ze er gezien de omstandigheden wel rekening mee moesten houden. Dat is natuurlijk een vreselijke boodschap en onzekerheid.

Vanwege de opdringerigheid van het publiek heb ik toen besloten om niemand van de collega's uit de hectiek van de afzetting te trekken voor het identificatieonderzoek. Ik heb hiervoor toen een collega (rechercheur) laten oproepen. Die man kwam van huis zo in een ernstig incident. Het duurde daarom wat langer. We vonden dat het te lang zou duren voor de ouders als we de formele weg van een lijkschouw en identiteitsvaststelling zouden volgen. Hier konden dan nog uren overheen gaan. We zochten naar alternatieven. De kleding van het jongetje zat onder het bloed, dus dat konden we ook niet laten zien. Er lag wel een rugzak op de fiets. Maar die had ook van een vriendje kunnen zijn, dus ik wilde wel zeker weten dat de rugzak van het jongetje was. Al met al heeft het best lang geduurd voordat we zeker wisten dat het de zoon van de betreffende ouders was.

Achteraf heb ik van de ouders het verwijt gehad dat het te lang heeft geduurd voordat zij wisten of het hun zoon was: "jullie wisten het al lang".

Het is inmiddels al een aantal jaren geleden, maar dit houdt mij nog steeds bezig. De vraag die door mijn hoofd blijft malen is: Had ik dit sneller kunnen doen?

Bespreking casus:

V: Wat was het eerste beslismoment?

A: Dat iemand bij de afzetting zei dat mogelijk de ouders aanwezig waren.

V: Wat ging er toen door je heen?

A: SHIT! Ik had gehoopt de ouders in kennis te kunnen stellen nadat we in de juiste volgorde zorgvuldig de identiteit vast hadden kunnen stellen.

V: Shit klinkt als iets wat je persoonlijk raakt.

A: Ja dat is ook zo. Ik ben ook een vader. Mijn kind was destijds van dezelfde leeftijd. Ik voelde mee met de ouders. Na het incident ben ik naar huis gegaan en heb een potje zitten janken. Ik ben gelijk

naar boven gegaan waar mijn kinderen lagen te slapen en heb ze stevig geknuffeld. Mijn dochter zei: doe eens normaal pap! Maar het raakt je wel.

V: Wat had je vanuit het vak moeten doen?

A: Mensen het slechte nieuws brengen.

V: Wist je het zeker dan?

A: Nee.

V: Heb je vanuit het vak voor je gevoel wel het juiste gedaan?

A: Ja. Ik kon de protocollen niet helemaal volgen, want dat had veel te lang geduurd. Er was geen tijd voor een lijkschouw alvorens de ouders in te lichten. We hebben naar alternatieven gezocht.

Uiteindelijk hebben we de rugzak meegenomen. Daar zat een petje in van het jongetje. Die had een collega bij hem afgedaan en in de rugzak gestopt. Toen wisten we dat hij het was.

Ik denk wel dat het sneller had gekund. Achteraf had ik iemand uit de hectiek moeten trekken. Die hadden het slachtoffer al gezien. Dan maar één minder bij de afzetting. Maar nu moest er iemand van thuis komen die ook even tijd nodig had om bij te komen.

V: Wat maakt dat je nu het belang van de ouders zwaarder laat wegen?

A: Ik denk de inleving die je hebt in de ouders. Ik heb kinderen van dezelfde leeftijd.

V: Heb je later de ouders nog gesproken?

A: Ja, direct daarna wel en die vonden dat we ze te lang in onzekerheid hadden gehouden. Later heb ik ze niet meer gesproken. De vader en moeder hadden ook een slecht contact. Ze waren gescheiden. De moeder was als eerste op het bureau met haar vriend. De vader kwam later binnen. Wij vonden dat die moeder de vader ook ter plekke even bij had kunnen spreken. Later kregen wij het verwijt dat wij dat niet hadden gedaan. De vader en moeder hadden steeds ruzie en er was niet echt een moment waarop ik ze goed kon spreken.

V: Zou je het de volgende keer anders doen?

A: Ja, ik zou dan toch eerder iemand uit de hectiek hebben getrokken.

Algemeen over de casus:

De groep geeft een goede reactie op de methodiek. Het mooie vinden ze dat je hierdoor je oordeel over iemands optreden aan de kant zet.